

LA TUIES

—Hi ha permís?

—Precisament hi estava pensant, i em deia: si ara vingúes en Ricard i et demanés permís per entrar, no sabries pas com fer-t'ho, per negar-li.

DIARIO SEMANAL PLACAMANTE Y ILUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa con Sociedad, economía, rápidos en los sacargos y a vivir como se pueda

Rufasta que es hombre activo se nos vuelve deportivo.

Con tono desconsolado un socio del "Español" así cantaba el domingo mientras declinaba el sol:

—Llora, llora sin consuelo en medio de la "Manigueta" que nuestro equipo ha hecho el higo con todo y su fama anti-

Cuartos, portero, ilustraciones todo en el mundo ha perdido

al ver como gol tras gol se iba en orris el partido. ¿Porqué cielos no morí cuando Zamora triunfante decía a todos: ¡alante! vengan pelotas a mí?

¿Donde están aquellos triunfos de tierras americanas contra equipos formidables que no estaban por machucadas?

Ya no me queda consuelo y el terrible desencanto rompe mi pecho lo mismo que al ver perder cada tanto.

Los del "Barsa" son muy brutos y hacen siempre zancadillas; ¡sí, más nosotros quedamos igual que unas zapatillas!

Pasarán años y años no seremos campeones y de miedo llevaremos no muy limpios los calzonnes.

Será cosa de emigrar pues los eternos rivales nos harán ver la padrina a los que somos formales. ¡Llora, llora sin consuelo en medio de la "Manigueta" que perdemos como siempre eso si que es cosa anti-

gua!

Así cantaba el domingo un socio del "Español" y los suyos recibían mientras se ponía el sol.

Por la transcripción
Rufasta
aspirante a sin rival del "Mundo".

JUSTA PROTESTA

Nos ha visitado don Cels Campa, Presidente honorario de la "Federación Internacional de Sociidades de Coleccionistas de Capicúas" y socio del Centro Moral de Gracia, protestando de que no le hayan invitado al Congreso Tranviario.

Con este motivo, se nos asegura que corren vientos de Foronda, que decía Pico.

SEMBLANZAS

¿En qué se parece una catedral a un bosque de robles?

En que hay "bellotas". ¿Y una farmacia a un nene constipado?

¿En que tiene ca-tarrito!

¿Y la parte interior de un barco a la Merceditas Serós?

En que es "quilla". ¿Cuál es el roble más atrevido?

El Roble-dillo.

ANUNCIOS

RECOMENDADOS

Modista joven y guapa enseña el corte a cualquier precio. Razón: la Faustina, Ramblas, arroyo

central, de 5 a 9 de la tarde y de 10 de la noche a 3 de la madrugada.

ooo

Señorita joven desea casarse legalmente. Se advierte que está tocada del magín (Magín es un novio que tuvo que era un mandíbula y la arrambaba en el cine). Razón: Sacudesacos 745.

ooo

Mesa de cuatro patas. Caballero serio desea desprenderse de ella. (La Mesa, es una cupletera con quien está liado y le cuesta un sentido). Razón: en el Edén, entrando a mano derecha.

Desde el Paseo de Colón a la Avenida del Tibidabo, pasando por la montaña pelada, un caballero perdió su Inocencia. Como la Inocencia es su suegra, advierte al que la haya encontrado que se la puede quedar, que le hará ver la madrina.

ooo

Se ruega al que haya encontrado en Las Planas unos pantalones que se dejó una criada de servir, los devuelva al "Iris Park", para Celipa Bejorro. Lo demás que perdió la chica, que fué el mundo de vista, como no se espera recuperarlo, se lo regala generosamente a un viajante de tapes de suro que se la llevó a Vallvidrera a buscar setas y hongos.

ooo

Se ha perdido un escritor que hace peña cada noche en el kiosko de Agustín. No es alto, pero tampoco bajo. Es esquifido de cuerpo y peor de li-

teratura. Señas particulares: no le han hecho ningún bombo suplicado ni le han dado ningún banquete, cosa realmente extraordinaria, pues hoy han dado banquetes a todo dios. desde Samblancat hasta José Pérez Sánchez de López Gutierrez y Fernandez, natural de Chinchilla.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de

JOY-JOY

segona part de YES - YES

El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Continuen els grans èxits de l'espaterrant comedia galant, adaptació de l'AMICHATIS

La Cocaína

Barcelona, 14 Octubre de 1926

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Amb una, ja n'hi ha prou

AIXO que els hi vaig a contar, és rigurosament històric i va ocórrer l'altra tarda en un popular cafè concert barceloní, de nom i records gairebé gloriosos.

Hi actuava una estrella, molt coneguda per les seves aventures galants, que tenia per amic de cor un corredor d'automòbils. Però veu's aquí que la noia tenia una germaneta. Una ponzella de setze anys que va fer el pes al corredor d'autos. Resultat, que una tarda, amb pretexte d'anar a veure a l'estrella, l'home va presentar-se a casa seva i un cop allí, amb promeses, oferiments, i paraules dolces, es va "jamar" a la petita amb tota tranquil·litat.

Això va durar tres mesos, fins que un dia, la germaneta petita es va tornar grana, va perdre la gana, estava nerviosa, inquieta... i va haver d'acabar confessant a la gran que, si no ho destorbava alguna mala bruixa, hi havia bateig en perspectiva.

—I qui és el canalla?... Qui és el pocavergonya? Qui és el que t'ha fet aquesta mala jugada? — va preguntar, irada, l'estrella

Aquí hi van tornar a haver plors, desmais i tota

una escena digna d'un drama d'Echegaray, entre mig dels quals es va esbrinar tot el misteri.

El mateix dia, tot tranquil·let, el corredor d'autos arribava al concert.

El que li va dir la cupletista, va ésser quelcom catastròfic. Semblava que fullegés un diccionari de renecs. L'altre, amb el cap baix, callava.

—Sembla mentida! — acabà dient la dona —. Jo que volia que la meua germana es pogués casar per l'esglèsia, amb flor de tarongina i tots els ets i uts.

—Però per què? — va preguntar llavors, cínic, l'amant.

—Per què? — féu l'estrella —. Perquè a casa meua, amb una meuca, que sóc jo, ja en teniem prou!

Coses del "Capitol"

S'HA inaugurat el "Capitol Cinema", cine elegant, on les modistetes hi trobaran un nou refugi per a elles i pels seus promesos.

El local està bé no és caret i, a més, hi ha un programa gairebé vodevilesco, que ens va agradar molt.

Sobretot, quan vàrem veure un americà que li deia a la seva promesa:

"Ahora, mientras seamos novios, trataremos los asuntos a la americana, pero después los trataremos a la francesa."

El dia que nosaltres hi erem, moltes noies, picardívols pel seu natural, varen somriure... Fins alguna va esclatar en una rialla sorollosa. A n'aquestes darreres, els hi fem la mercè de suposar que no era pas per experiència pròpia, que es do-

naven compte del què podia significar aquell paragraf...

Ingenuitat

LA novel·la d'aventures està de moda, com el xarleston i els pantalons Oxford. Cada dia en surten de noves i el públic sembla que s'hi ha llançat, a n'aquesta mena de literatura que tanta popularitat va obtenir fa una vintena d'anys.

L'altra nit, en una torre de Sant Gervasi, estaven reunides dues famílies. La pubilla de la casa, una noieta d'uns divuit anys, rossa com un fil d'or, llegia una novel·la d'en James Oliver, quan de prompte tancà el llibre i preguntà a l'autor dels seus dies:

—Escolta, papa...

—Digues, nena.

—Què vol dir "una selva verge"?

I el pare, que és un "màtalas callando", respongué, sense perdre l'aplom:

—Vol dir una selva que no hi ha entrat mai l'home...

L'hortolà de Sant Boi

—He passat una nit terrible.

—En "quin" has pensat?

Una relliscada, una decisió poc meditada, estava a punt de conquistar-li l'antipatia popular.

—Què passa — li preguntà la seva esposa, una "madura" de les de deixem encendre —. Què passa, que avui en sortir de l'ofici, tothom parlava malament de tu?

—Que sóc massa sencer, massa radical, ve't-ho aquí — contestà el senyor Borralleres.

—Però, què has fet, que tothom et critica?

—Per ara, res, però faré. Vull acabar amb la vergonya de què mig poble siga cornut. Vilacalda, sobretot a l'istiu, que venen els forasters, és una sucursal de Babilònia! Això s'ha d'acabar! No vull més adulteris! Ja n'estic tip!

L'esposa del senyor Borralleres, en sentir el seu marit, es tornà vermella com una magrana. La decisió del seu espòs la deixà més moixa que una gallina mullada i no s'atreví a replicar.

—Vols dir, Ramon — insinuà tímidament — que això són coses de l'alcaldia?

—Ja ho crec, que ho són! Però, t'asseguro que ho acabaré! Des de demà, quan es descobreixi un adulteri, la banda municipal tocarà durant tres hores davant la porta de la que hagi enganyat al seu marit. Ja veuràs, quina broma!

—Tres hores? — preguntà esverada l'alcalde—

UN HOME D'EMPENTA

QUE el senyor Borralleres, alcalde popular de Vilacalda, era un home d'empenta, això ho reconeixia tothom. En dos anys de regir els destins d'aquell pacífic recó de món, Vilacalda havia canviat totalment d'aspecte. Els carrers eren nets, els fanals complien amb la seva obligació d'il·luminar durant la nit, les fonts públiques tenien aigua, i les seves aixetes no eren trencades, com ho són totes les aixetes de totes les fonts públiques de totes les ciutats de tot el món. Les tavernes tancaven a les deu. Els cafès a les dotze. Els cines avisaven a la concurrència abans d'acabar-se una pel·licula de llarg metratge. En una paraula: Vilacalda era una població model i tothom admirava a n'aquell home de voluntat fèrrea, que havia lograt posar ordre a tots els afers municipals.

No obstant, el senyor Borralleres estava a punt de caure en desgràcia davant l'opinió pública.

sa —. Que t'has tornat boig? Que t'has proposat eixordar-me?

—Eh? Què dius?

Ja no es digueren res més. El pobre senyor Borralleres quedà aclaparat i suprimí d'una plomada el seu meravellós projecte.

A. Gutzil

El capritxo

DONYA Filomena era una dona més capritxosa que una mona. Sobretot, en ço que fa referència a l'element mascle, no en podia veure un que no li trobés alguna cosa. Naturalment que si li trobava, era perquè li buscava. Un dia, donya Filomena assistí a una funció de circ, i li entrà per l'ull dret un clown la mar de simpàtic que feia les delícies de la concurrència. Però no s'acontentà en què solament li entrés per l'ull dret. Es a dir: en mirar-se'l de lluny i, poc abans d'acabar la funció, donya Filomena digué a la seva cambrera, que l'acompanyava:

—Vagi a l'escenari i digui a n'aquest clown que en sortir del teatre trobarà un cotxe que el conduirà a casa. Digui-li que vull parlar amb ell aquesta nit mateix. Que és un clown molt interessant. Després llogui un cotxe, pagui'l per endavant, dongui una bona propina al cotxer i... procuri que tot surti bé.

La xicota complí al peu de la lletra les ordres de la senyoreta, i l'afortunat clown no mancà a la cita.

Però quan donya Filomena el veié entrar a la saleta íntima, llançà un crit i per poc es desmaia.

—Què li passa, senyora? — preguntà el clown tot escorregut.

—Què vol que em passi, beneit? — respongué ella, tota indignada —. Jo el volia vestit de clown i no així. M'ha fet perdre tota l'il·lusió, i per acabar-ho d'arreglar, és la mateixa estampa del meu marit. Vagisse'n! No el vull ni veure.

El pobre clown es retirà tot confós. Però no perdé del tot el viatge. En ésser a mig passadís, la cambrereta li va picar l'ull, i l'home no s'ho va pas fer repetir.

Moments després, la senyora Filomena sorprendia als dos colominets en ple col·loqui, i exclamà indignada, encarant-se amb la cambrera:

—Què és això de rebre senyors en ma pròpia casa? Des d'aquest moment, ja pot donar-se per despedida, desvergonyida!

—No em despatxi, senyoreta — barbotejà la criada — cregui que no és culpa meva!

—Doncs, de qui és, la culpa?

—Veurà, senyoreta: com vostè ha dit molt bé, aquest clown s'assembla molt al seu marit, i com que ell ja fa tres mesos que va sortir de viatge, cregui, senyoreta, que ja començava a enyorar-lo.

Dida Rhot

—El senyoret diu que en tornar de plaça vol veure el què he comprat. No tindrè més remei que en senyar-li...

—Queda bé així, senyoret?
—Magnífic, noia, magnífic.

SERENITAT

Li va costar molt a la Lluïseta, però per fi hi va caure, i el seu xicot, una tarda de diumenge, la va portar a veure vistes a l'altra banda de Les Planes.

Com ja compendreu, una volta acceptada l'invitació, la resta va anar com una seda.

—El què no entenc — deia la Lluïseta al seu xicot, quan ja tornaven cap a Barcelona — és per què t'has empenyat en tenir-me sempre agafada la mà esquerra, mentres contemplàvem els núvols.

—Oh, ja veuràs — li respongué el xicot amb una barra descomunal — és que a l'infern de la banda dreta hi porto la cartera, sabs?

N'hi havia per matar-lo!

Fadaricu

QUINS TEMPS, AQUELLS!...

AIXO no pot anar, ho sents, això és insuportable! — cridava la senyora Lleona, mentre el senyor Pepet llegia tranquilament el diari —. I mira si no pot anar, que si tu segueixes per aquest camí, jo... jo... buscaré qui es cuidi de mi, ja que tu et passes mesos i mesos sense dar-me ni el bon dia.

El senyor Pepet aixecà els ulls per damunt del diari, es mirà la cara de gos xato de la seva muller i esclatà en una sorollosa riallada.

—Fes el que vulguis, noia, fes el que vulguis, que per mi no trobaràs cap obstacle!

La senyora Lleona es posà a plorar en veure la flemma del seu marit.

—Ai, Senyor, Senyor, que som desgraciades, les dones d'avui en dia! I pensar que abans, els homes fins s'enduien les noies per la finestra i les robaven i es juraven amor etern!... Els homes d'avui, no soa homes ni sou res...

—Ja tens raó, noia, ja tens raó, — assentí el senyor Pepet, sense perdre la repapada posició en el silló en què estava assentat —. Ara, no les robem per la finestra, les dones, ara, de tant en tant, les hi tirem...

Frà Telli

AL MUSEU

DUES casadetes, més ardentes que una tarda d'agost, visiten un museu d'art retrospectiu.

Dintre d'una vitrina hi descobreixen un cinturó de castedat, i una de les casadetes diu a l'altra:

—Què hauries fet, tu, si haguessis nascut en el segle XIII i t'haguessin "assegurat" amb aquesta ferramenta?

L'interpelada contesta senzillament:

—M'haurai fet amiga del cerraller del meu marit.

—Suposo que faràs el favor de dir-me qui era aquell que ahir et va fer una visita.

—A quina hora?

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

PECAT AMAGAT...

EN sortir del Ritz, el senyor Roca feia una cara de tres deus. D'una revolada va obrir la portella de l'auto i sense cedir el pas a la seva esplèndida muller, es deixà caure en un angle del seient.

Ella, ja hi estava acostumada, a aquelles escenes, i sense fer cas de l'actitud del seu marit, s'assentà displicent, amb abandó de reina, a l'altre angle del seient.

El senyor Roca estava nerviós. Semblava com si seïés damunt d'una garba d'esbarzers: mai no s'estava quiet.

—Què et passa? — preguntà a la fi donya Flora, desitjosa d'acabar amb la rebequeria del seu marit

—Què em passa? I goses preguntar-ho?

—Es clar, no m'agraden els morros.

—Doncs, bé, — esclatà ell, indignadíssim — sàpigues que ja estic tip de què em posis en ridícol davant de tothom i que això s'ha d'acabar, ho sents? S'ha d'acabar!

.Donya Flora se'l mirà de través, com si fos una bestiola estranya i, amb mitja rialleta als llavis, preguntà amb ponderació còmica:

—De debó, fill meu? Sabs que tens més mal gènit del què em pensa a?

—Que potser, per torna, et vols encara burlar de mi?

—Res d'això, reiet, res d'això, però creu-me que em fas por amb aquesta cara de beïata en divendres sant.

—Mira, noia, que això acabarà malament, mira que...!

El senyor Roca havia agafat una esbranzida, que almenys tenia crits i imprecacions per un parell d'hores seguides, però com que en aquell precís moment a donya Flora se li acudí arre-

glar-se la lligacama, i com que precisament les d'aquell dia eren temptadores com un petó de col·legiala, el senyor Roca sentí una mena de nus a la gola que no el deixava parlar, i enlloc d'obrir els llavis per seguir protestant, el que va obrir varen ésser uns ulls com unes taronges.

.Es clar que donya Flora se'n va adonar de seguida del canvi del seu marit, però, en haver-se arreglat la lligacama, deixà escapar un sospir, es deixà caure displicentment contra l'encoixinat respatllet i es quedà mirant el sostre, com si res no hagués passat.

—Ja compeniràs, Flora — reprenegué el senyor Roca en tó conciliador — que el que tu fas no està bé. Avui mateix, has ballat tots els balls amb un mateix jove, i... jo no sé si allò era ballar, però abans aquestes coses tenien un altre nom

—Vols fer el favor de deixar-me tranquila, Josep? Tot això que tu dius, són tonteries.

—Tonteries? Si això són tonteries...! Tot el sant dia vas darrera de xicots joves i això no està bé. Compren que una dona casada ha de tenir els seus miraments. Que una dona casada ha d'evitar l'escàndol. Que una dona casada...

—I bé, Pepet, acabaràs d'una vegada?

—Una dona casada ha de comprendre que...

—Prou! Què tant casada, i què tants miraments i què tanta música! Potser sí que et creus que no tinc l'enteniment necessari per aquestes coses! Potser sí que et penses que els hi explico que sóc casada!

LAURA BRUNET

POR LEY DIVINA la petita obra mestra de la nostra dilecta col·laboradora LAURA BRUNET. La trobareu, mentres en quedin, en el quiosc de l'AGUSTI, davant del carrer Nou, qui ha adquirit l'exclusiva de venda :—o—: :—o—: 30 cèntims

EL GEPERUT

ENS avorriem com unes ostres en el tren i tots començaren a explicar aventures que naturalment, no n'hi havia cap que fos veritat.

Jo, empipat de sentir tantes boles, per acabar d'una vegada, també vaig contar la meua.

—Jo, sóc fill d'un poble on són molt aficionats al joc. Sóc del camp de Tarragona, ja vos ho diré. Un dia, va venir a caure en el meu poble un geperudet mig tonto que es va llogar de moço per a repartir la llet d'una vaqueria.

Així que el vàreig veure, un crit d'alegria va sortir del meu pit: Un geperut — em vaig dir — ara sí que guanyaràs sempre!

I de seguida m'hi vàreig fer amic. Cada matí, en portar la llet a casa, el feia entrar, li donava un cigarret i en despedir-lo li donava uns copets a l'espatlla, i això em servia d'excusa per tocar-li el gep.

Fillets meus, va ésser com oli en un llum, des d'aquell dia, sempre guanyava.

Però, la felicitat no és eterna. Un matí, en anar a despedir el geperudet per acariciar-li el gep, vàreig adonar-me amb horror de què ja no era geperut. Els maneies del poble s'havien enterat de la meua martingala, i com que tots varen voler passar-li la mà pel gep, li varen deixar l'esquena més llisa que un marbre!

Tots els del tren em varen mirar amb una cara de prunes agres que semblava que m'ansessin a clavar una pallissa, però puc alabar-me que ningú no va gosar a encolomar-nos cap més bola.

Raphles II

UNA NOIA ESPAVIL-LADA

EN un recó del jardí, dues col·legiales que frisen en els tretze anys, parlen molt baix de tant en tant, els seus ulls s'encenen com foc-follets i les seves galtones floreixen en rosellades.

—Tu saps com se fan els nens? — pregunta la més grandeta amb aire de superioritat.

L'altra se la mira despectivament i respon:

—I que n'estàs d'endarrerida, noia! Jo, el que ja sé, és com no es fan!

Blaiet

AMOR MODERN

L'ELADI, el bon Eladi, tira per poeta, que és com si d'euéssim que fa els primers estudis per aprendre a viure sense menjar.

Però l'Eladi està enamorat d'aquella manera tan terrible, com s'acostumen a enamorar els poetes...

Es passa les nits mirant a la lluna i els dies sospirant davant de la mar. Una calamitat, una veritable calamitat.

I lo més dolorós, és que l'Eladi s'ha enamorat

Diverses i agradoses maneres de què es valen les noies maques per demostrar que ho són

d'una noia rica. Un dia, a can Parés, aprofitant uns moments en què la noia està sola mirant uns aquarel·les, s'hi apropa.

—Ah, senyoreta! Suposo que vostè ja s'haurà fixat...

Ella somriu amablement, i ell, animat, continua parlant atropelladament:

—Però, tres abims ens separen, senyoreta.

—Vol dir

—Sí, sí, no ho dubti. El primer abim, és que jo sóc pobre...

La joveneta se'l mira de cap a peus, veu que porta les sabates esbotzades i respon, deixant-lo plantat:

—I encara en vol més, d'abims

Hero d'Ott

UNA EXPLICACIO

EL senyor Palaudàries, feia estona que se'l veia moure's nerviós, en el barril de sardines de la plataforma tramviària on viatjava amb la seva apetitosa esposa. No n'hi havia

per menys: un jovenet s'havia col·locat estratègicament darrera d'ella, i s'aprofitava com un lladre. Nosaltres no direm que la muller del senyor Palaudàries s'hi trobés bé en aquell apretament de cosos, però el cert és que ni per un moment va perdre el contacte amb el jove que la treballava.

En baixar del tramvia, el senyor Palaudàries anava a encarar-se amb la seva muller i a dir-n'hi quatre de fresques, però aquesta li tallà la paraula llançant un crit d'espai.

—El moneder! M'han robat el moneder!..

—Sí, te'l deu haver pres aquell jove que has tingut materialment enganxat durant tot el trajecte — observà amb sorna el senyor Palaudàries —. Si haguessis protestat, si li haguessis clavat una plantofada, ara no et trobaries sense moneder. Però, com que tu encara l'incitaves, com que tu...

—Ai, noil! — exclamà la muller, amb una ingenuïtat digna d'una educanda —. Jo no em podia pas creure que el que volia era pendre'm el moneder...

L'inspector del 29

TANTS A TANTS

EN obrir la llotja del Bataclan, el senyor Ramon es queda com qui veu visions. Dintre hi ha el seu amic Anton com ell casat i com ell fabricant de Sabadell.

El senyor Anton no està sol: damunt la seva falda hi té l'Angelina, un "nanu" que porta l'en- Els dos amics es queden mirant sense saber que renou de la casa.

dir. Per fi, el senyor Anton barboteja:

—No en facis cas, sabs? És... és... una cosina

—Ah, sí! — respon el senyor Anton com parlant d'esma — precisament la setmana passada encara era cosina meua...

R. Osk Hetta

BON SERVEI

VIATJANT per aquests mons de Déu, se'n senten de verdes i de morades. Aquest dia em trobava a Mataró, on em vàreig veure obligat a fer nit, perquè amb un dia no vaig poguer visitar tots els clients.

Estava encostipat de mala manera, i en anar-me'n a dormir, vaig demanar a la cambrera que em posés un termo ben calent al llit.

—Poc en tenim d'això que diu, senyor. Demà diré al meu marit que en porti un parell de terres.

Com que no estava d'humor, vàreig arronçar les espatlles, limitant-me a dir:

—Està bé. Posi'm una ampolla ben embolicada perquè no traspui amb la calor.

—Ah, això tingui pas por, que quedarà ben servit!

I tal, si en vàreig quedar! En ficar-me al llit i apropar els peus a l'ampolla, vàreig llançar-ne un de més recargolat que una serpentina.

—Què li passa, senyor? — em preguntà la cambrera des de fóra la porta.

—Què m'ha de passar? Que ni l'ampolla està embolicada, ni l'aigua és calenta.

—Oh, prou que ho sé, senyoret, però és el que una s'ha dit: quan ell es fiqui al llit, en menys d'un quart l'haurà escalfada com un turró.

Ja vos ho he dit, que viatjant se'n senten de totes, maliatsiga!

Un maleta

AMOR INTENS

T'ESTIMO bojament, Lluïset meu, t'es imo com mai no havia estimat ni estimaré a ningú. Ets el meu sol, la meua llum, la meua vida, la meua il·lusió, el meu consol, el meu...

—Tot això són paraules. Encara no hauré sortit d'aquí, que ja no et recordaràs de mi.

—I ara, Lluï! Tu no et descuidis de deixar una tarjeta a la minyona, i veuràs com és cert el que et dic.

Mis Teck

—Per favor, no digui aquestes coses, que si el sentien les criades...

—Sí, potser voldrien pendre part en la conversa.

CRIADA COMPLAENTA

DE qui ve recomanada, vostè? — preguntà el senyor Vicents a la Rosalia, quan aquesta se li oferí com a criada de servei.

—De l'adroguer de la cantonada.

—Fa temps que serveix?

—Quatre anys.

—En quantes cases?

—Dues.

—Està bé. Quant vol guanyar?

—Allà on estava, em donaven vuit duros i la vida treta.

—Jo n'hi donaré deu, però li adverteixo que a casa vull molta serietat. No estic per comèdies ni per romanços. Atenció a la feina, i res més, m'enten?

—Sí, senyor, sí.

—Essent així, ja pot quedar-se, i espero que la seva conducta serà la d'una noia decent. Serà així veritat?

La Rosalia abaixà els ulls, es tornà vermella i digué poc a poquet:

—Com vostè vulgui, senyoret...

T. A. Faner

EN ELS BANYS

UN jove banyista s'apropa a una nereida ciutadana que està agafada a la corda de la bota, i per entaular conversa, li diu:

—Que no sap de nedar, vostè, senyoreta?

—No, senyor.

—Vol que n'hi ensenyi?

—No, senyor.

—Cregui que li agradaria molt, senyoreta. Miri és la mar de senzill: primer estén els braços, després obre les cames...

—Li he dit que no, i deixi'm tranquila.

—Quina llàstima. Tan senzill que és. Jo hi faig el què vull, dins de l'aigua. Nedo amb un sol braç, faig el mort, nedo amb les cames soles...

—I per lo que veig, també toca les cuixes de les senyores, però li adverteixo que aquest senyor d'aquí al costat, és el meu marit.

El banyista desaparegué com per art d'encantament.

Vidalet

ENTRE ELLES

LA Niní i la Totó, han anat a passar el dia a Les Planes.

Després d'un dinar copiós i ben regat amb xampanya, estan sota els pins fent la migdiada.

—Quina hora deu ésser?

—Les quatre.

—Vols dir que és tan d'hora?

—Justes.

La Niní està nerviosa, s'aixeca, camina, es torna a geure, es revolca, es passa la mà pel front...

De sobte, exclama, tota empipada:

—Ja estic cansada d'aquestes lligacames. En menys de mitja hora, me les he hagut d'arreglar almenys quatre vegades.

La Totó alça el cap mandrosament, mira en totes direccions i, tornant-se a ajassar damunt l'herba, diu amb aire molest:

—El cor m'havia fet un salt en sentir-te: em creia que hi havia algun home per aquí a la vora!

R. A. Moneta

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpit!

LA SUPERSTICIO

JA és sabut que la superstició fa veritables estralls en les llars on pot ficar-se. L'home més ecuanímic, en tornar-se supersticiós, és home a l'aigua...

El senyor Manel, el bó del senyor Manel, es troba en aquest cas. Ell és un home perfectament equilibrat en tots els aspectes de la vida, però creu en els somnis amb la mateixa fe que un cristià creu en el verb diví.

Aquest dia es va alçar del llit amb uns morros de pam.

—Què et passa, Manel? — li preguntà, sol·lícita la seva doneta.

—Què em passa? — va grunyar ell, mirant-se-la de reüll.

—No et trobes pas malament, Manelet meu? — insistí ella, tirant-se-li al coll.

—Fuig! Apàrtat, mala dona! — cridà el senyor Manel, en un gest tràgic de Déu irat.

—Ai, Manel, ai Manelet meu, no posis aquests ulls, que em fas por. Per què em dius mala dona? Per què no vols que t'abrassi?

—Perquè ço que tu has fet, és imperdonable.

—Jo?... I què he fet, pobre de mi?

—M'has enganyat, m'has enganyat miserablement!

—Mira, noi, si ets boig, que et tanquin — respongué la seva muller, en sentir la bestiesa que li deia el senyor Manel —. Que et penses que no tinc res més que fer, que dedicar-me a fer magarrutes amb el primer que passi? Qui t'ha omplert el cap? D'on l'has tret, aquesta fauna?

—D'on l'he tret? Sàpigues que aquesta nit ho he somniat, i que els somnis no fallen mai, mai... ho sents?

—Bé, home, si tant t'hi empenyes, búsques un acomodo i mirarem de no fer quedar malament els teus desvaris de somnia truites...

Les cròniques, no ho diuen d'una manera ben clara, però deixen entreveure que des d'aquell dia la senyora d'en Manel ha obert els ulls i ha fet tornar realitats les quimeres del seu marit.

Es el que ella deu dir: si tant mateix haig de passar-hi als ulls d'en Manel, el millor és treure'n alguna cosa.

B. Hadd Hock

UNA INSACIABLE

A senyora Marieta, jubilada ja de l'exèrcit de l'amor, havia sigut una dona formosíssima i d'un temperament cremant com una brasa de foc.

El seu marit, ponderant la briositat de la seva muller en els seus bons temps, explicava l'altre dia:

—Creguin que dones com la meua, n'hi ha poques. A mi em tenia tot el dia a punt d'atac. Només els hi diré una cosa: fins als quaranta cinc anys, ella estava creguda de què "allò" era un os.

Un retirat

INQUIETUD

ERA el primer cop que la Paulina, la xamosa i honesta Paulina, viatjava sola. Havia pres bitllet de primera, i a fi d'evitar enutjoses converses, s'havia introduït en un departament que no hi havia cap viatger, tancant darrera seu la porteta que donava al corredor general.

Ja el tren havia iniciat la marxa i ningú no l'havia molestat, però quan ja es creia segura de fer el trajecte tota sola, uns ulls com d'esparver es clavaren en el cristall de la portella. Moments després, entrava en el departament un senyor alt, angulós, de mirar profund i amb una barbeta de boc que li donava tot l'aspecte d'un sàtir.

L'intrús saludà lleument i s'assentà davant la Paulina, mirant-la amb gran insistència.

La Paulina no estava tranquil·la. Aquell home, amb aquells ulls, aquella barbeta i aquell guardapols, no li inspirava gens de confiança.

Per evitar tot motiu d'exaltació dels instints, la Paulina abaixà tot el que pogué la seva faldilleta i Però el sàtir se la mirava, se la mirava... Sembrava cobrí el rostre amb un diari, com si llegís.

blava talment que la despullés amb la vista. Ja no hi havia dubte: aquell home, en qualsevol moment, s'alçaria, obriria el seu guardapols i se li mostraria impúdic, tal com se mostren els sàtirs per aturdir a les jovenetes.

La Paulina estava inquieta, nerviosa. El tren corria, el paisatge passava vertiginós per la finestrella.

L'home seguia mirant-se a la Paulina, cada volta amb més desvergonyiment. Es movia en el seient...

Per fi, s'alçà i començà a desfer-se el guardapols.

—Ara, ara! — es digué la Paulina, tremolant com una fulla a l'arbre.

El sàtir, va desfer del tot els seu guardapols. Res d'exhibicions: anava correctament vestit. El tren anà minvant en velocitat. S'aturà. El viatger saludà cordialment a la Paulina i baixà del tren.

—Que groller, que mal educat! — esclatà la Paulina, en veure que aquell sàtir no havia intentat ni fer-li un petó —. Em sembla que no sóc pas tan lletja com això...

Kahn E. Loni

UN RESIGNAT

EL pobre senyor comte de Fetatots, estava ja convençut de què les dones no el volien més que per els diners. Confessem, doncs, que el senyor comte era un home discret i no un gall de panses presumit.

Un d'aquests dies, un amic seu de pocker el veié

sortir de casa la Fineta, una ballarina del Còmic que viu en una torreta de Sant Gervasi.

—I doncs, senyor comte, encara està per aquestes coses, vostè?

—Què hi vol fer, senyor Recolons? Geni i figura...

—Bé, sí, però a la seva edat, ja no deu...

—Ui, fill meu, i que en va d'errat d'osques. Sàpiga que aquesta nit, encara he fet felis dues vegades a la Fineta!

—Dues vegades? Impossible!...

—Sí, senyor Recolons, dues vegades: la primera, quan li he donat la factura de la modista, que ahir vaig anar a pagar, i la segona, quan me n'he anat.

Veieu com el senyor comte de Fetatots és un home discret i ben gentil?

A. Boca d'Or

UN BON CONSELL

A Ramoneta és una xicota molt bonica. Però més bruta i deixada que una truja.

Un dia, la senyora Paula, la mestressa de la casa on ella va cada tarda a fer "relacions", li digué:

—Mira, noia: ja són molts els clients que se m'han queixat de la teva deixadesa. Els hi agrades, ets el seu tipus, però es lamenten de què vas molt bruta.

—Això no és veritat, senyora Paula — respongué la noia —. Abans, no diré que no tinguessin raó, però ara, són manies, perquè em banyo cada dia...

La senyora Paula és de les que les paraules no la convencen, i per fer callar a la Ramoneta, li obre la brusa, se la mira detingudament i per tota resposta li diu:

—Canvia l'aigua!

Marianet

Conte premiat en el número passat:

PERDO CONDICIONAT

Demaneu a tots els quioscs:

AVENTURAS GALANTES

del Abate CASANOVAS

Dos volums il·lustrats: 4 ptes.

UNA ESCEPTICA

ITS els homes són iguals, creu-me, Rose-ta. Tots et diuen el mateix: "T'estimo! Ets meva! Tota meva!" i després, res, s'accontenten amb una mica així.

—Doncs, no estàs en lo cert, amb el que dius, noia.

—Que no estic en lo cert?

—No: n'hi ha que et demanen dues miques com aquesta que tu senyales.

—Tens raó, nena; no hi havia caigut!

Nineta

—Ja t'he dit cent vegades, que tu i jo no fa-rem res.

—Doncs, jo t'asseguro que si féssim, fariem al-guna cosa

—Mira, noia, avui he prés una cosa que en diuen EROTYL, i creu-me que sento una frisança!..

UNA VISITA

LA Merceneta és una mitja virtut de les que van a la Granja a pendre el te, i procuren, no obstant, guardar les formes.

Aquest dia, a les onze del matí, varen trucar a la porta de casa seva, i després d'un curt diàleg sostingut al peu de la porta, la criada entrà a la cambra de la Merceneta, que començava a retorçar-se per damunt del llit com un gatet de panxa al sol.

—Qui hi havia? — preguntà mandrosament.

—Un senyor que no m'ha dit el seu nom.

—Ha dit si em coneixia?

—No ho crec, senyoreta, perquè quan li he dit que vostè encara era al llit, s'ha tornat tot vermell i ha dit que ja tornaria quan vostè estés a punt de rebre'l.

T. A. Noka

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròni-ques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona*

Aquest número ha passat per la censura governativa

UN anunci de "La Vanguardia", "Explotación industrial del conejo."

Ja sabem de què es tracta. Són coses del nostre amic en Rafel Seba i Manco.

Que al seu esplèndid negoci hi deu voler aplicar, taxis, comptadors elèctrics i aparells de calcular.

o o o

L "Folies Bergère" s'estrena di-vendres una peça que els seus autors han titolat "Un tío de Mas-rampiño".

Els autors són en Paso i el mestre Lleó, "que no es tan fiero como lo pintan", i de l'obra en tenim les millors referències.

El versaire de la casa hi farà la informació, tot arrambant una noia o dues, que així és millor.

o o o

EN un anunci cinematogràfic del senyor Renzo, el collaré del film, diu:

¡Fijese en los renglones sobresalientes y no verá más que nombres ilustres!

Y, entre ellos, naturalmente, hi ha el de la casa anunciadora.

—Què modestia "ni ocho cuar-tos"!

—el senyor Renzo haurà dit—
Aquí hi ha que fer il·lustre tan al gran, com al petit!

o o o

DIU el "Ciero", referint-se a la desmentida nota d'haver-se reconciliat el príncep Carol de Rumania amb el seu pare:

"El periódico rumano que publicó el primero esta noticia, ha sido suspendido indefinitivamente."

L "indefinitivamente"

si que no ens sembla pas bé, a menys que estigui al "Ciero" de redactor, en Cullaré.

A les oficines — fa poc trasllada-des — d'una important manufactura cinematogràfica, hem tingut ocasió d'admirar una millora introduïda en el confort, que demostra més palpablement que una cupletista barata, que els americans són la gent més avançada del món.

Al water de senyores hi ha... vostès no s'ho creuran, però és veritat, un magnífic bidet, amb aigua corrent freda i calenta.

Es clar que a la casa hi han una colla de mecanògrafes, amen de les repassadores de pel·licules, que són aquelles noies que tenen d'anar amb tant de cuidado per a què no els hi trenquin el film.

I a bon segur que els gerents de la casa, hauran pensat, que en aquest món és mitja mala vida, el tenir netedat.

o o o

UN amic nostre, que en sap la prima en això de la burrada lliure, està acabant una opereta que li farà guanyar segurament més peles que la Comparativa a n'en Pich.

Figurint-se que hi surt un aviador que canta a la seva xicota una cançó que diu així:

"Yo soy el hidro, tú eres la hidra..."

Aquest aviador, quan renega en català, diu unes coses capaces de fer tremolar a un membre de la Lliga del Mal Mot. El seu reneq preferit és: "Vinguen bombes amb bon vent!"

Amb lo que acabem de dir, tenim la seguretat de què un cop feta l'estrena, l'home serà homenatjat.

o o o

AL Teatre de Barcelona, fan una comèdia d'en Manel Linares Rivas, l'admirable autor de "La Ga-

rra", que porta per títol "Aires de fuera".

Es veu que el senyor Rivelles s'ha tornat renovador, ja ens feia falta, caram! en aquests temps de tardor.

o o o

EN un document oficial, tramés al senyor comte d'Egara —molt senyor nostre — document que ha re-produït la premsa d'aquests dies, li diuen Don Alfonso Sala y "Aymerich".

Només falta que al pobre home, després de lo que ha patit, li equivoquin el cognom, que és, com hom sap, Argemí.

o o o

DIVENDRES es va estrenar a l'"Espanyol" "La Cocaina", peça en un acte del senyor Amichatis, acreditat fabricant d'obres teatrals i excelent amic nostre.

A la Casals, que és una mena de víctima propiciatòria, li va tocar el paper de protagonista i ens va fer plorar com si haguéssim ensumat ceba.

Vàrem sortir del teatre amb dos mocadors mullats, i això, que malgrat el temps, no estàvem encostipats.

o o o

DISSABTE es va inaugurar l'"E-den". Servidor hi va anar, d'amagat de la pròpia, i cregui'n que no li va sapiguer greu l'escapatòria. Hi havia una rossa que... però, res, senyors, res, que en aquest món hi ha que tenir enteniment.

La sala ha experimentat una notable reforma i el personal femení ha sigut "corregido y aumentado", que diuen els clàssics.

Es va ballar moltes hores, fregant una estona l'all, i a més, va haver de xampany, un enorme devassall.

L'Afarta Pobres

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Aфонia
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

GYRALDOSE

Per irrigacions. Higiénic i desinfectant.
Perfumat, no faca ni embruta.

Es ven a ral el sobre a totes les farmàcies.

MAISON MEUBLÉE
(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée
(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4688 - A.

LA MASCOTA

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques "Sense rival")

PROVEULES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No veu a bany...!

Passen per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons; Lavatges per a després del bany. Casos de curació pels que s'omopoguen. Palsos per matar ombres de detras potes.

CABRES si en teniu i

voleu que fugin esverades com si veiesin el llop, compreu la LOTION LADIL que la trobareu per DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5, Farmacia

BLENORRAGIA

PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS

SELLOS

BRIZAN

CAJA Ptas. 850

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

RETÓ CABALLERO

Comte de Fàssalt, 86 i centres d'especifics BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génitas urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

502114, Binda las Flores, 14-Barcelo n.º

ESTABLECIMIENTOS DE HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales ABIERTO DIA Y NOCHE - Conde Asalto, 16 y 18 -

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No mas molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.

— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc. —

—Innegablement, noia, la caça és un gran plaer, un plaer immens...
—Ja ho pots ben dir: precisament mentres tu caçaves, el teu amic Albert, també m'ho deia.